

Leto II.

V Celovecu 10. avgusta 1898.

Štev. 15.

Poštni jahalec v Sibiriji.¹⁾

Samotna in pusta je v dolgem ostrem zimskem času sibirski krajina; le majhen, neznan sled kaže potniku ték glavne ceste, po koji se vrši neobhodno potrebni promet.

Skozi mračne gozde, čez pomrznjena močvirja, od jednega v meglo ovitega hrička do drugega se vije brezkončna cesta, ob kateri najdeš le prav redko — navadno v daljavah od 50—60 ruskih milj²⁾ — človeška bivališča.

Zvončka poštnega hlapca ali postiljona, ki jezdi po tej cesti, časih vsled tuleče snežne burje po več dnij ni slišati; potnik-pešec si v zimskem času ne upa na plano, k večjemu, ako tava po neznani poti na pol obupno kak v Sibirijo prognan nesrečnež, ki je pobegnil stražnikom. Plaho in boječe se priplazi iz golega gozda, ozira se na okrog, je-li ni morda kake sumne postave v bližini, in ko nič nevarnega ne opazi, pobriše jo brzih korakov po prosti ravnini dalje do bližnjega gozda.

Čim redkejša zazre tu v zimskem času naše oko ljudi, tem gostejše se kažejo volkovi. Zbrani v večje trope, potepajo se lačni v dolgih vrstah po praznih gozdih od jedne naselbine do druge, strašno tuléč in zavijajoč, da človeka obhaja grôza. Čim ostrejša je zima, tem nevarnejša je sestradena volčja drhal samotnemu jezdecu ali tudi vozniku. Več milj daleč brusijo gladuhi za vozom ali se pa zaganjajo v jahača. Gorje tedaj potnikom, ako niso dobro oboroženi ali jim opešajo konji, predno so dospeli v varno zavetje. Ondotni prebivalec se ve raznim nesrečam izogniti s tem, da ne zapušča, ako mora po zimi z doma, nikoli hiše peš, marveč jaháje ali pa na sanéh, koje vlečejo po trije močni in brzi konji; tudi spretno orožje čuva Sibirčana neusmiljenih volčjih zob.

Huda se godi le ubogemu postiljonu, ki mora skoraj pri vsakem vremenu od ranega jutra do pozne noči sedéč na konju preteči neizmerno raván; mnogo teh poštnih konjnikov najde prezgoden grob v želodcu požrešnih volkov.

Še prav iz daljave in zelo lahno se glasi tokrat poštni zvonček tje do bližnjega gozda. Konjskih kopit udár se še niti ne sliši, in tudi spodbujajočega postiljovnega glasú, ki osrčuje svojega konja, ne mogel bi

razločiti, ki bi stal tik bližnjega gozda. Toda tolpa čveteronožnih volčjih gladuhov je že ovohala mladega jezdeca, ki prihaja s cesarsko pošto; hlastno napenjajo čakajoče mrcine kratka ošesa, glasno brusijo zobe in v divjem ognju se jim žaré majhne oči in mršavi udje pa se napenjajo na prvi skok, ki bo veljal bližajočemu se konju.

Ivan Mečikov je ime jahača, ki prihaja danes na urnem konju. Že tri leta opravlja ta čili mladenič, ki je uprav pred kratkim izpolnil devetnajsto leto, težavno poštno službo brez vsakega strahú v občno zadovoljnost svojih predstojnikov; nevarnosti ne pozna, vsaj ogniti se ji vé. Pogumnejšega, odločnejšega postiljona ne poznajo v neizmerni daljavi med mestoma Tobolsk in Jakutsk.

A danes? Ali se ti ne dozdeva, pogumni Ivan, da jahaš svoji smrti nasproti? Ne slutiš-li, da čaka na te ob cesti tik gozda cela tolpa sestradanih volkov?

Še sto korakov ima Ivan do bližnjega gozda, Ne-pripravljen na nevarnost sedi v sedlu. Kratka sulica, katero nosi pri sebi za mogočo brambo, tiči mu v sari (golenici) levega škornja, precej veliko dvocevno pištolo hrani v usnjatem pasu, ki ovija njegov ovčji kožuh, velika četirioglata poštna torba pa mu visi na širokem usnjatem jermenu pred prsi. Prav dobre volje je jezdec, ker ga navdaje upanje, da dospé v pol uri do bližnjega poslopja (dvorca) in da tako doseže cilj današnjega potovanja.

Izkušeni jakutski³⁾ konj, katerega Ivan danes jezdi, ovohal bi gotovo volkove že davno, ko bi veter ne vlekel za njima; toda zdaj je blizu dovolj, da more sovražnike ovohati nos ter zapaziti tudi okó. Konj striže z ušesi, boječe trese z glavo, da šopasta griva v zraku plapola, nato nekoliko postoji, da se prepriča, od katere strani je pričakovati napad, potem pa se spusti z jezdecem v divji beg. Pametna žival dobro vé, da more rešiti le velika naglost njo in jezdeca. Toda tokrat se kaže, da tudi jezdeca plane krdelo lačnih požeruhov iz gošče, komaj pet korakov so bližnji volkovi oddaljeni od strahú trepetajočega konja. Z nazaj zavihanimi ušesi, z odprtím žrelom, z daleč iz gobca molečím jezikom tečejo skokoma

¹⁾ Iz A. Kosi-jeve „Zabavne knjižnice“ VI. zv.

²⁾ Ruska milja meri 1077 metrov.

³⁾ Jakutsk je pokrajina v Sibiriji z glavnim mestom jednakega imena.

vštric in za konjem, hotéč ga v primernem trenutku ustaviti ter spraviti na tla.

„Miruj in ne boj se, prijatelj moj“, tako šepeta jezdec strahu in velikega napenjanja hliptajočemu konju. „Ne boj se, stari moj tovariš, ne udava se tako zlahka tem mrcinam. Le teci, kolikor moreš, jaz pa nama pripravim med tem brambo.“

Drobni sneg pod konjskimi nogami se spreminja v svitli oblak, konj dirja naprej, na obeh stranéh pa ga spremljajo rjoveči in tuleči volkovi. Ivan izvleče iz sare sulico ter jo krepko drži v desni roki. Prvemu volku, ki bi se drznil skočiti bliže konja, zadá to orožje gotovo smrt. Pa saj je tudi zares videti, kakor da bi kratka bramba preplašila zasledovalce; volkovi nekoliko odskočijo, in nobeden si ne upa v bližino sumne sulice.

Ivan se bliža svojemu cilju.

Toda strašni glad prepodi ves strah iz volčjih mrcin. Star volk srebrnosive dlake se v skokih zopet bliža jezdecu. Ako ga Ivan pravočasno ne odpravi, potegne gladúh zdajci zvesto žival za vrat na tla in jezdec ter konj sta izgubljena. Ivan še pošepeta nekoliko pomirovalnih besedic svojemu dobro šolanemu konju, pogladi ga z roko, v kateri drži vajeta, pripogne se potem urno na desno, kakor da bi se hotel spustiti na tla, nato sune s sulico proti predrnemu sivodlakarju in glej, zadel ga je takoj za prednjima nogama tako dobro v prsi, da žival smrtnoranjena telebne na tla.

Jeden sovražnik — najhujši izmed vseh — je ob moč. Toda Ivan je ta uspeh plačal drago; suličina ost se je zarila tako močno v okostje, da se je držalo v naglici izmuznilo iz jezdečeve roke, in orožje je obtičalo v rani.

Izguba sulice bi se sicer lahko pozabila, saj dobi Ivan pri bližnji posadki kozakov⁴⁾ brezplačno novo orožje, a kaj mu pomaga to, ker se je znebil bodalca uprav v trenutku, ko bi isto najbolj rabil.

Ostali volkovi opusté za nekoliko časa nenavadno spremljanje jahajočega potnika. Konj in jezdec se odahnetá in Ivan dá znamenje za počasnejšo hojo, boječ se, da mu živinče ne obnemore, predno dospeta do varnega torišča.

Ko se Ivan ozré po krvoželjnih svojih zasledovalcih, opazi, kako trgajo smrtno-ranjenega volka njegovi lačni tovariši. Ivana neizrečeno veseli, da je vsaj za nekoliko pretekel volčjo tolpo.

Toda, dolgo gotovo ne bode, in nenasitne mrhe mu bodo zopet za petami; meso mršavega brata jih gotovo ne bode nasitilo, marveč vzbudilo bode v njihovih praznih želodcih še večjo pohlepnost po mastnem plenu, ki jim spredaj hoče odteči.

V lahkem diru jezdi Ivan dalje; ako mu ne opeša konj, doseže v četrť uri cilj današnjega potovanja; glas zvončka bode gotovo naznanil, da se mu pravočasno odpró vrata gostilničnega dvorišča. Morebiti ga do istega časa volkovi ne dosežejo in ako — saj še ima za vse slučaje pripravljeno in močno nabasano pištolo-dvocevko.

Zvesti konj, kakor da bi vedel za misli svojega gospodarja, teče navidezno miren v srednjem diru naprej. Toda zdajci jima udari tuleče revsanje volkov zopet na ušesa; vedno bliže in bliže prihajajo gladne mrcine, pripravljene na drug napad.

„Miruj, prijatelj miruj!“ prične zopet Ivan tolažiti zvestega svojega konja, katerega se poloti nov strah, tako, da hoče v divjem begu odteči. „Miruj!“ naj se nama le približa ostudna druhal, posvetim ji, kakor sem

ji malo poprej“, tako govori jezdec, prijazno božáje trepetajočo žival.

Nekoliko trenutkov pozneje ima jezdec zopet vso, kakih petnajst glav broječo volčjo tolpo, na obeh stranéh, in najdrzovitnejši roparji se upajo sedaj še bliže jezdecu, nego li poprej, ker ne vidijo pri njem sulice; ta jim je prej zavdala vendarle nekoliko strahú. Neznatna pištola, katero je držal Ivan v desni roki, ni se jim videla kar nič nevarna.

Zdajci zagrmi prvi pok po tihi in pusti zimski krajini. V glavo zadeta se zavrti volčja mrcina v zraku in obleži potem s smrtjo se boreča v snegu, s krvjo napojenem. Tudi na tega volka planejo takoj lačni tovariši ter ga začnó trgati in žreti. Zasledovani konjik je dobil sedaj novo priliko, da je pretekel svoje preganjalce.

Še sedem ali osem minut, in potem se konča grozna dirka, dal Bog, da na srečo jezdečevu!

„Sedaj pa teci, prijatelj, teci, kolikor moreš“, vzklikne veselo Ivan in udari za vzpodbudo z vajeti na peneči vrat dragega mu konja. „Skoraj boš stal v toplem hlevu in dobil boš velik kos v žganje pomočenega kruha, povrhu pa še svoj navadni oves ter seno.“ Tako govori Ivan svojemu zvestemu tovarišu.

Poslušna žival napne še enkrat vse svoje moči. Da je gostilna že prav blizu, to je vedel tudi konj dobro.

Še nekoliko trenutkov in rešena sta. Ivan bi najraje s strelom naznanil naselniku, da se bliža, ko bi ga ne skrbelo, kako se braniti, ko bi ga volkovi vendar-le dohiteli v tretje.

Zdaj sta v gozdiču. Tam spodaj ob potoku, do dna zmrzlem, leži poslopje, po kojem sta danes toli kopernela naš postiljon in njegov zvesti konj. Ivan veselja zavriska, in veselo rezgetanje dobrega konja je bil odgovor na jezdečev izraz notranje radosti.

Zdaj ju volkovi, ki so ostali precejšnje daljavo za jezdecem, gotovo ne morejo več dohiteti.

Pištola počí drugi in zadnjikrat, vrata gostilničnega dvora se odpró, pa tudi pravočasno zapró za v divjem skoku pridrvečim jahačem.

Kmalu se zasliši tožeče tulenje volkov, ki se žalostni podé okrog poslopja.

Takoj potem, ko sta Ivan in gostilničar zdrgnila konja s slamo ter ga posušenega pokrila s toplimi odejami, odpravita se oba moža dobro oborožena nad trdovratne volčje mrhe ter streljata med nje, da je veselje. Le majhno število se jih reši nazaj v svoje gozdove.

Še le zdaj misli Ivan ná-se; dá si prinesti jedi in pijače ter pripoveduje potem krčmarju svoj današnji srečno prestani dogodek. Da je dobil hrabri konj v hlevu obljubljeni v žganje pomočeni kruh in povrhu še navadni oves ter seno, razume se pač samo ob sebi. A. K—i.

Bog je vse prav ustvaril.

Mnogi godrnjajo rekoč: ta in ta stvarica mi ni po volji. Zakaj je n. pr. Bog muho in pajka ustvaril. Saj samo nagajajo človeku. Da pa večkrat tudi muha in pajk človeku koristita, razvidimo iz sledeče kratke dogodbice. Ne samo da muha človeku ne pusti lenariti, ako se brezskrbno čez dan valja po postelji, mi ni potreba praviti; hitro ga vzdrami, ako le malo zadremlje. Muha večkrat reši človeka iz smrtne nevarnosti.

Nekdaj je šel bogat trgovec po dolini na Avstrijskem; brezskrbno je korakal naprej proti bregovitej so-

⁴⁾ Kozak = ruski vojak.

teski. Postal je truden. Solnce je pripekalo. Poiskal si je senco in se vlegel v travo, da se odpočije pota. Ravno kar je zadremal; v tem ga pošegeče muha po obrazu. Ves nevoljen na to si misli sam pri sebi: zakaj je Bog muho ustvaril, ker ni za drugo, kakor ljudem v nadlego. V tem se ozre nazaj in zagleda roparje, ki so v tisti soteski napadali potnike. Hitro se spusti v beg in pohiti do visoke skaline, kjer je bila globoka votlina. V smrtni nevarnosti skoči v njo in se skriva v zavetje.

V tem se spusti doli po votlini nenavadno velik pajek in marljivo prede svojo mrežo; takó marljivo, da je vhod v votlino kmalu bil s pajčevino preprežen.

Ko je pajek dovršil svoje delo, so tudi tolovaji primahali do skaline in gledali kam bi se ubežnik bil skrila. Naprej ni ceste, a tukaj votlina. Tukaj notri ni smuknil, ker je s pajčevino preprežena. Všel nam je, so godrnjali ter jo popihali zopet nazaj, misleč, da ga še kje zalotijo.

Popotnik je še ostal dalj časa v votlini, a ko se je varnega čutil, zlezal je ven in občudoval hitrost pajka in svojo rešitev ter dejal sam pri sebi: Bog je zares vse dobro ustvaril, ker, ako bi ne bilo muhe, bi brezskrbno spal tam na tratini; muha bi me ne pošegetala v obraz, a jaz se ne vzbudil. Tolovaji bi me brezskrbno pobili in vzeli moje imetje. Jednako bi se zgodilo, ako bi pajek votline s pajčevino ne prepletel. Tolovaji bi me zagotovo ovohali, izvlekli in smrt bi mi bila gotova. Takó sta tudi muha in pajek večkrat koristni živalici.

Jednako tudi mi recimo: Bog je vse prav ustvaril, ter nikdar ne godrnjajmo čez božjo previdnost.

Al. Vakaj.

Kako se obnašaj nasproti bolnikom.

Vsak pameten človek vé, da poleg zdravnika in zdravil k ozdravljenju mnogo pomore postrežba bolnikova. Zato imamo gotova pravila, katera bi morali vedno izpolnovati, čeprav je mnogo takih ljudij, ki ne morejo tega zapomniti. Zato bom nekatera pravila povedal v teh-le vrsticah: 1. Ne pripoveduj bolniku o vseh mogočih boleznih, katera si že sam ali pa so jih tvoji sorodniki imeli, in če prav so potem tudi ozdraveli. 2. Pri slabih osebah, ki ne morejo in ne smejo živati jedil, ne omenjaj jedij. 3. Ne prigovarjaj bolniku, da bi ti vse svoje bolezni natančno razložil. 4. Ne pričakaj se z bolniki, čeprav so njihove trditve napačne. Izvzet si le tedaj, če smeš pričakovati, da boš s svojo trditvijo bolniku vлил več upanja. 5. Če zabavaš bolnika, se vsedi ali vstopi tako, da te bo lahko gledal in poslušal. 6. Bodi popustljiv in prizanašaj bolnikovi černosti in razdražljivosti. Ker tedaj, ko je telo oslabiljeno, bolnik ne more svoje volje tako obvladovati, kakor v zdravem stanju. Na to je treba še bolj paziti, kedar se bolniku zopet moči povračajo. Tedaj začne namreč duh bolj živahno delovati in zato opazi takoj vsako najmanjšo reč. 7. Ne dajaj bolniku preveč jedij na enkrat, sicer boš njegov stud nad jedjo še bolj povečal. Prinesi mu le toliko, kolikor more na enkrat zavžiti. 8. Hodi okrog njega tiho in skrbi, da povsod v njegovi bližini vlada mir. Loputanje z vrati, sunki ob njegovo posteljo, šepetanje z drugimi, tako da te bolnik ne more razumeti, vse to vznemirja bolnika, in on bi to tudi povedal, če bi ne bil preslab. 9. Tudi ne kaži bolniku cele škatlje „pulfercev“, tudi ne vse steklenice, katera hranijo zdravila; s tem pripraviš bolnika, da začne misliti in premišljevati o svojem žalostnem položaju. 10. Nikoli ne poskušaj jedij, katere mu daješ, zlasti ne

z njegovo žlico tako, da bi on videl. Tudi v tem oziru je bolnik zelo občuten. „Dan.“

Gospodarske stvari.

Živinorejska pravila.

(Dalje.)

24. Čiščena živina ne dobi običajno ušij. Če se pa vgnjezdijo uši na kožo goveje živine, tedaj postrži dlako in maži dotična mesta z mešanico od 20 gramov kreolina (dobiš v lekarni) in 1 liter mlačne vode. To je boljše in manj nevarno od mazila živega srebra.

25. Konje moraš dati vsakih šest tednov prekovati, četudi podkove še dobro drže.

26. Najprikladnejša krma za konje je seno, suha detelja, rezanica in oves. Vsaka druga klaja je manj prikladna, postranska klaja — za silo. Govedom in ovcam ugaja najbolj sveža trava, sveža detelja, nadalje dobro seno, suha detelja, slama in zdrobljeno žito. Goveda in ovce morajo dobiti veliko take krme, katera izpolni prostorne želodce, kakor sena, slame, detelje itd., ker drugače klajo slabo prekuhavajo. Za govejo živino je tudi različno korenstvo in perje primerna hrana, sevéda skupaj z drugo bolj tečno klajo. Prašič žre sicer vse kar dobi, ali vendar mu najbolj ugaja kuhano korenstvo, katero je zmešano z otrobi ali z moko.

27. Celó žito ne prija živalim in se tudi povsem ne prebavi (v želodcu ne prekuha), torej gre mnogo k nič. Samo konjem in bikom plemenjakom dajaj celega ovsa, a ostalim živalim ne pokladaj prav nikoli celega žita.

28. Izmed žit je celó oves najprikladnejši za konje, zdrobljen pa za vzrejo telet. Konjem mešaj oves med rezanico, da bolj zvečijo. — Koruza (sirek) je jako pripravna za pitanje svinj in goved, sevéda celega zrnja se jim ne sme dajati. Tudi ječmen je izvrstno žito za pitanje.

29. Rž je radi napenjanja jako nevarno žito, zatorej naj se živalim sploh ne daje.

30. Otrobi so redilnejši od dotične moke. Otrobi so izvrstna piča za svinje, pitalna goveda in za molzne krave, no za vprežne živali pa niso posebno pripravni.

31. Klaja se ne sme naglo in hitro izpreminjati, t. j. jedna klaja, na katero je živina navajena, se ne sme hitro in naglo zameniti z drugo, na katero živina ni navajena. Izprememba naj se izvrši polagoma in sicer na ta način, da se vsak dan malo stare klaje odtegne in nove privrže; čim dalje toliko več nove klaje in toliko manj stare. Posebno v jeseni in spomladi je potrebno privaditi živino počasi na suho, odnosno na svežo krmo.

32. Sveža detelja rada napenja; to se prepreči, ako se poseje med njo nekoliko kimela. Zató je tudi dobro, mešati med svežo deteljo slamo ali seno.

33. Vela in sparjena trava in posebno taka detelja je živini škodljiva, zatorej kosi deteljo za sveže krmljenje sproti. Ne kosi detelje v deževnem času, in jo ne meči v kopice, da se ne ugreje. Najbolje je kositi deteljo v jutro, ko ni več rose in zvečer predno rosa pade.

34. Ako se pokaže vsled krmljenja sveže klaje pri živini driska, tedaj naj se primeša sveži krmi veliko sena, ali pa naj se nekoliko dnij sveža piča ne poklada.

35. Živino je napajati po krmljenju in ne pred krmljenjem. To velja za krmljenje s suho klajo. Če se je pa najela živina sveže klaje, posebno detelje, tedaj naj se napoji še le čez nekoliko ur po krmljenju.

36. Krompirjevka (perje od krompirja) naj se živini ne poklada, kajti ta krma ni zdrava in osim tega zaostaja krompir v rasti, če se krompirjevka prezgodaj požanje.

37. Travnike in detelje je koristno kositi v početku cvetja, pa naj se že za sveže pokrmi ali naj se posuši. To je zaradi tega priporočljivo, ker je trava in detelja v početku cvetja mnogo boljše in mnogo redilnejša, nego kasneje. (Dalje sledi.)

Drobiž.

Testament obešenca. Večer pred svojo smrtjo na vislicah 1897. l. je napisal morilec Hohe naslednjo oporo: Če premišlujem, kaj me je dovedlo do tega, da sem postal morilec, moram odgovoriti: Žganje. Moj oče je bil pijanec in je zmrznil pijan v snegu. Ko sem nehal hoditi v šolo, šel sem k zidarjem in pil sem, kakor vsi drugi, žganje. Kolikor več sem zaslužil, toliko več sem zapil. Veselje do dela me je zapuščalo. Večkrat sem bil zaprt, a vedno sem zopet začel piti, ko sem prišel iz zapora. Naposled nisem nič več delal, in preživljati me je morala žena. Zadovoljen sem bil, da mi je dajala denar za žganje; če mi ga ni dala, sem jo tepel. Žganje mi je bilo v mislih, ko sem šel spat in ko sem se vzbudil. Koliko hudobij in grdobj sem storil! Slednjič sem še svojo ženo ubil. To je zadnji ud verige mojih pregreh. Jutri bom zadostil pravici. Zaslužil sem smrt; umrjem skesan in vdani v voljo božjo. A predno umrjem, pošljem še to svarilo med svet. Obrnite se od pota pijanosti na pravo pot vsi, ki ste vdani žganju. Moj zgled vam kaže, kam pripelje ta nesrečna pijača.

Visoka starost. V Cikagi (Amerika) je umrl pred kratkim starček, rojen Poljak, star 115 let. Njegova druga žena je stara 88 let, in „dete“ iz prvega zakona ima 92 let. Ime mu je bilo Adam Adamek. Rojen je bil l. 1783.

Število časnikov. V Avstro-Ogerski izhaja 3500, v Nemčiji 6000, na Francoskem 4100, na Angleškem 4000, v Italiji 1400, na Ruskem 800, v drugih evropskih deželah 2200, v Ameriki 15.000, v Aziji 2700 (na Japonskem 2000), v Avstraliji 700, v Afriki 300, skupno 42.000 časnikov.

Zakaj kadimo? Neki ruski bogataš, ki je imel navado kaditi po kosilu, hotel je na vsak način dognati, zakaj ljudje pušijo. Sreča na ulici znanca, pa ga vpraša: „Dragi prijatelj, zakaj-li pušiš?“ „Veš, prijatelj“, odgovori mu ta, „ni slajšega na svetu, nego kedar človek po dobrem obedu zapali smodko. Prav za prav pa kajenje služi v to, da želodec bolje prebavlja.“ Čez nekoliko dni odpotuje ta bogataš po povelju cesarjevem v Carigrad. Vozeč se skozi malo mestece, ugleda na ulici nekega starca, ki je sviral na gosli in v ustih držal pipo. Bogataš se ustavi in vpraša starca, zakaj puši. „Ej, gospodine“, odgovori ta, „vrlo težko si služim kruh. Večkrat preide ves dan, da nimam nič gorkega v ustih. Da se umirim in pozabim na glad, držim pipo v ustih.“ Velikaš obdari starca in krene dalje. Pozno v noči pride v večje turško mesto, kjer je na-nj čakal gospodar prve gostilnice in pušil smodko. Ko se bogataš pojavi, brzo vrže gostilničar smodko proč. „Prosim vas“, spregovori bogataš, „povejte mi, zakaj pušite?“ In gostilničar odgovori: „Oprostite, vaše blagorodstvo, jaz sem navajen že ob devetih leči v posteljo. Da me zaspanec ne pre-

maga, zato sem si zapalil smodko.“ Drugi dan pride bogataš v Carigrad in kot ruski odposlanec k velikemu vezirju. V razgovoru s tem opazi, da veliki vezir ne prestando puši. Vpraša ga, zakaj da vedno puši. Sultanov prvi minister odgovori: „Več časa nisem mogel zatisniti očesa, zato sem pričel mnogo pušiti, in sedaj pušim pri delu neprestano, pušim zvečer, pa sladko zaspi.“ Po teh dogodkih počel je ta velikaš premišljati: Jeden puši, da mu želodec bolje prebava, drugi, da bi pozabil na glad, tretji, da ne zaspi, četrti, da bolje spi, — to kaže, da je kajenje za vse dobro. In velikaš je pušil vse svoje življenje veselo dalje in ni iskal nič več uzroka, zakaj da kadimo.

Uganke.

Skrivnostni križ.

			1.	2.	3.				
			a	a	a				
			a	a	a				
			a	a	a				
1.	b	b	b	b	c	d	d	f	f
2.	i	i	i	i	i	i	j	j	j
3.	j	l	l	n	n	o	o	r	r
			r	s	s				
			u	u	v				
			v	z	z				

Razvrsti v skrivnostnem križu črke tako, da dobiš v vseh treh vrstah jednake besede navzdol in počez, in sicer:

1. Slovenska vas na Spodnjem Koroškem;
2. Revno deželico južno od Koroške;
3. Stara vzhodna država.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev uganke v 14. številki.

V-odi-R, E-v-A, L-epe-N, I-g-O, K-ro-V, I-groka-Z.

Gora se imenuje: „Veliki zvonar“.

Smešničar.

* Jediná napaka. „Kako vam dišé klobase?“ vpraša krčmar gosta. — Gost: „Že, že, samo jedno napako imajo.“ — Krčmar: „No, katero?“ — Gost: „Tega, kar bi moralo biti v klobasah, ni notri, to pa, kar je v klobasah, bi ne smelo notri biti.“

* Pri fotografu. Prišel je k fotografu neki mož, katerega je žena prav dobro nabila, da ga fotografira. Fotograf mu reče: „Prijatelj, počakajte nekoliko dni, dokler vam te modrice in oteklice preidejo“. — „Ravno zato nočem čakati, ker hočem s temi modricami in oteklinami dokazati, kako me je moja žena grdega storila.“